

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΙΚΟΣΑΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 52

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1948 (Π. Ο. Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛ. ΔΡΑΧ. 500

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἐν Ἑλλάδι Γ.Ο.Χ.
Πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοερτολογιτῶν
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Τέκνα τῷ Κυρίῳ Ἀγαπητά,

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ παρ' ἡμῶν δ' εὐχή καὶ εὐλογία.

Ἐπὶ εἰκοσιτετραετίαν ὁλόκληρον ἀγωνιζόμεθα τὸν ἱερὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα καὶ χάριν Αὐτῆς τῆς Ἀγίας Μητρὸς ἡμῶν ὑπέστημεν κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα πλεῖστα ὅσα δεινά: Διώξεις, φυλακίσεις, ἐξορίας, ραβδισμούς, μάστιγας περιφρονήσεις καὶ ἐξευτελισμούς: Πάντα δὲ ταῦτα ἐν τῷ ἐνδυναμούντι ἡμᾶς Χριστῷ ἐδέχθημεν μετὰ καρτερίας καὶ ὑπομονῆς κατὰ δὲ τὸν τῶν Ἑθνῶν Θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον: «Λοιδορούμενοι εὐλογοῦμεν, διωκόμενοι ἀνεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλοῦμεν» ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγεννήθημεν, πάντων περίφημα ἕως ἄρτι» (Κορ. Α'. δ'. 12).

Κληρικοὶ παντὸς βαθμοῦ καὶ λαϊκοὶ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῶν Σεπτῶν παραδόσεων Αὐτῆς, δὲν ἀπεκάμομεν ὑποβάλλοντες ἑμαυτοὺς εἰς κόπους καὶ θυσίας ὑλικὰς καὶ πνευματικὰς, καθ' ὃ εἶχομεν καθήκον καὶ ὑποχρέωσιν, ὅπερ ἀπορρέει ἐξ ἐνταλμάτων τῶν Θείων Γραφῶν καὶ τῶν Ἀγίων Σεπτῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων: «Μὴ μέταιρε ὅρια αἰῶνια ἃ ἔδεντο οἱ Πατέρες σου» Π. Δ. «Καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε» (Α' Κορινθ. ια' 2) «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις» (Παῦλος).

Ἐπειτα ἀπὸ εἰκοσιτετραετῆ σκληρὸν ἀγῶνα καθ' ὃν ἐδιώχθημεν ἀπηνέεστα, ἡ ὑπομονὴ ἡμῶν ποιμένων καὶ ποιμαινομένων καὶ ἡ καρτερία προϊόντος τοῦ χρόνου ἐδημιούργησεν συνειδησιν ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἐπεισε τοὺς διώκτας ἡμῶν ὅτι πρὸς κέντρα λακτίζουσι.

Ἐνεκεν τούτου ἀπελάβομεν σχετικῆς ἐλευθερίας καὶ αἱ καθ' ἡμῶν διώξεις ἐσχάτως περιορίσθησαν εἰς ἀποστέρησιν μόνον τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν Ληξιαρχικῶν πράξεων Γάμων καὶ Βαπτίσεων καὶ εἰς τὴν καταδίκην ἐνίων κληρικῶν μας δι' ἀντιποίησιν δῆθεν Ἀρχῆς.

Ἡ δὲ ἡ Θεία Πρόνοια καὶ ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ἐν Τριάδι Θεὸς ἡμῶν ἠδόκησεν, ὅπως φωτίσῃ τέκνα Αὐτοῦ, ἐπίλεκτα καὶ πεφωτισμένα μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀναθεωρήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ἅτινα διὰ σημαντικῆς πλειοψηφίας προσέδθηκαν εἰς τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ νέου Ἑλληνικοῦ Συντάγματος τὴν παράγραφον καθ' ἣν εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου ἐλευθερία τῆς Θρησκευτικῆς Συνειδήσεως περιλαμβάνει καὶ «τὸ Θρησκεύεσθαι κατὰ τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον», διὰ τῆς ὁποίας προστατεύεται καὶ ἀποκαθίσταται πλήρως ἡ ἐλευθερία τῆς Θρησκευτικῆς ἡμῶν Συνειδήσεως.

Ἡ τοιαύτη προστασία τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ἐπεβάλετο, ἐφ' ὅσον ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δὲν δέλει νὰ πιστεῦσῃ ὅτι διέπραξε μέγα σφάλμα διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως, ἀποσχίσασα ἑαυτὴν ἐκ τῆς καθ' ὅλου Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ δημιουργήσασα ἐν τοῖς ἑαυτοῖς κόλποις σχίσμα.

Ἄν καὶ ἔδει ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐν συναινέσει νὰ καλέσῃ εἰς ἐνότητα πάντας ἀποπτύουσα τὴν βλαβερὰν δι' ἑαυτὴν καὶ διὰ τὴν Ἑθνικὴν τιμὴν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος μας, καινοτομίαν αὕτη, ὡς μὴ ὦφειλε, ζητεῖ τὴν δέσμευσιν τῆς Ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἡμῶν καὶ τὴν ἀπάλειψιν τῆς ὑπὲρ ἡμῶν τεθείσης ἐν τῷ Νέῳ Συντάγματι φιλελευθέρας καὶ ἐπιβεβλημένης παραγράφου, προτιμῶσα τὸ σχίσμα ἀντὶ τῆς

ἐνότητος ἥτις τυγχάνει ἀναγκαία αὐτῇ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, καθ' ὅς ἡνωμένη πρέπει ν' ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ποικιλωνύμους ἐχθρούς τῆς.

Κατόπιν τῆς τοιαύτης ἀναρμόστου στάσεως τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καθήκον καὶ ἱερὰν ὑποχρέωσιν ἔχοντες νὰ συμπτυχθῶμεν ὑπὸ τὴν ἐνδοξον σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ ὑψώσωμεν φωνὴν προσευχῆς πρὸς τὸν Ὑψιστον Θεὸν νὰ φωτίσῃ τοὺς ἀρμοδίους, ἵνα ἐν συναινέσει προστατεύσωσι τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ φωνὴν διαμαρτυρίας πρὸς τὰς ἀρμοδίας Κρατικὰς Ἀρχὰς καὶ πρὸς Αὐτὴν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ἵνα ἐπὶ τέλους ἐνώσουν τὴν ἀποσχισθεῖσαν Ἐκκλησίαν ἐπαναφέροντες ἐν τῇ ἱερᾷ Λατρείᾳ τὸ Ἰουλιανὸν Ἑορτολόγιον, ὅπερ ἐξασφαλίζει τὴν ἀρμονίαν καὶ τὴν τάξιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὴν ποδητὴν ἐνωσιν πάντων τῶν τέκνων αὐτῆς.

Εὐχόμεθα τῷ Πανοκτίρμονι Θεῷ ἡμῶν, ὅπως ἡ Χάρις καὶ τὸ Ἔλεος Αὐτοῦ σώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν.

Μετὰ διαπύρων εὐχῶν

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἑλλάδος

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὰ μέλη

† ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Λαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἑλλάδος ὑποβληθὲν πρὸς τὰς ἀρμοδίους Κρατικὰς Ἀρχὰς

Τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶνε σύστημα χρονομετρικόν, καὶ ὡς τοιοῦτον ἀνάγεται εἰς τὴν ἀστρονομικὴν καὶ μαθηματικὴν ἐπιστήμην. Οὕτω διὰ τὰ Κράτη τὴν Κοινωνίαν καὶ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς εἶνε καθαρὸς ζήτημα χρόνου καὶ ἡμερομηνίας Ἐφ' ὅσον ὁμως τὸ ἡμερολόγιον ἐφάπτεται καὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς καθορίζον τὸν πασχαλίον Κανόνα τὸν ἐνιαύσιον κύκλον τῶν ἑορτῶν, ἥτοι τὸ ἑορτολόγιον, τὴν περίοδον τῶν Εὐαγγελικῶν καὶ Ἀποστολικῶν περιποτῶν, ἥτοι τὸ Κυριακοδρόμιον τὰς ἡμέρας τῶν νηστειῶν καὶ τὴν λοιπὴν εὐταξίαν καὶ εὐρυθμίαν τῆς θείας λατρείας, ἥτοι τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοσοῦτον τὸ ἡμερολόγιον λαμβάνει καὶ χροιάν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἀποβαίνει ζήτημα Ἐκκλησιαστικόν.

Οὕτω οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἀγ. Οἰκουμένης Συνόδου πρὸς τὸ καθορισμὸν τοῦ Δόγματος τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καθώρισαν διὰ τοῦ Πασχαλίου Κανόνος καὶ τοῦ ἑορτολογίου τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα, ὅπερ δέον νὰ γίνηται τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἐαρινὴν πηνσέληνον καὶ πάντοτε μετὰ τὸ νομικὸν Πάσχα τῶν Ἰουδαίων κατὰ τὸν 7ον Ἀποστολικὸν Κανόνα, ὡς καὶ τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν λοιπῶν ἑορτῶν, καὶ τὴν σύγχρονον τήρησιν τῶν νηστειῶν ἀνυψώσαντες εἰς περιωπὴν Δόγματος τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἥτις περιλαμβάνεται εἰς τὸ 9ον ἄρθρον τοῦ Συμβόλου τῆς πίστεως: τὸ εἰς μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ταῦτα πάντα καθώρισαν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Ἰουλ. ἡμερολογίου.

Τοῦτου ἕνεκα ὅταν ὁ Πάπας Γρηγόριος 13ος τῷ 1583 καθιέρωσεν εἰς τὴν Λατινικὴν Ἐκκλησίαν τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ἐπειράθῃ νὰ ἐπιβάλλῃ τοῦτο καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν οἱ Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς τῷ 1583, 87 καὶ 95 τρεῖς Συνόδους συγκροτήσαντες ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τὴν προεδρίαν Ἱερεμίου τοῦ Βου ἀπεκίρρουν τοῦτο χαρακτηρισάντες ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον, ὡς κοινοτομίαν τῆς πρεβυτέρης Ρώμης καὶ ὡς αὐθαίρετον καταπάτησιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους καὶ διὰ τῆς δουλείας ὅσας οἱ Παπὰς ἐπειράτο νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀπέκρουον τοῦτο, οὐχὶ βαθείως διὰ λόγους ἀστρονομικοὺς καὶ ἐπιστημονικοὺς, ἀλλὰ διότι τοῦτο ἀντίκειται πρὸς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνες, τοῦθ' ὅπερ θὰ προδύκαλει τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν σύγχυσιν τῆς ὅλης Ὁρθόδοξου θείας λατρείας καὶ τοῦ θεομοῦ τῆς νηστείας.

Διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀπέκρουσαν πᾶσαι αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι τῷ 1902 ὡς ἀντορθόδοξον καὶ ὡς προσηλυτευτικὸν ὄργανον τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας προεξαρχούσης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Διὸ καὶ ὅταν τὸ 1922 ἡγέρθῃ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Ἑλληνικῇ Πολιτείᾳ ἀπεκρούσθῃ καὶ πάλιν τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πορίσματος, εἰς δὲ κατέληξεν ἡ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ὁρισθεῖσα ἐκ Νομομαθῶν καὶ θεολόγων Καθηγητῶν εἰδικὴ ἐπιτροπὴ χαρακτηρισάσα τοῦτο ὡς ἐπιζήμιον οὐ μόνον Ἐκκλησιαστικῶς ἀλλὰ καὶ Ἐθνικῶς, ὡς ἐγκυμονοῦν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Ἐθνικὴν διαίρεσιν τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων. Καὶ τότε συνεπεία τοῦ πορίσματος τῆς εἰδικῆς ταύτης ἐπιτροπῆς ἐξεδόθη τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Βου καθ' ὃ τὸ μὲν Κράτος καθιέρωσεν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἡ δὲ Ἐκκλησία διὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς θρησκευτικὰς Τῆς τελευταίας κρατεῖ τὸ παλαιὸν τοιοῦτον.

Ὅτε ὁμως ἀνεκινήθῃ καὶ πάλιν τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα κατὰ τὴν ἐπαναστατικὴν περίοδον τοῦ 23 Ἀρχιεπισκοπεύοντος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐνδίδον εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς πιέσεις τῆς ἐπαναστατικῆς τότε Κυβερνήσεως ἀπαφάσισε μὲν τὴν ἀποδοχὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου διὰ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ γίνηται αὕτη ἀποδοχὴ ὑφ' ὅλων τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. ἵνα μὴ διασπασθῇ ἡ ἐνότης αὐτῶν ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν ἑορτῶν. Ἐφ' ὃ καὶ ἡ σχετικὴ ἀπόφασις τῆς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔλεγεν... Ὅριζομεν κοινῇ δι' ὅλας τὰς ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας ἡ 12 Μαρτίου 1923 ὡς 25 τοῦ ἡμετέρου ἑορτολογίου, ἡ δὲ ἱστορικὴ Συνεδρία τῆς ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας 19 Μαΐου 1923 καθ' ἣν ἐνεκρίθη κατ' ἀρχὴν ἡ π. ο. α. μ. α. γ. τ. ο. ἀποδοχὴ τοῦ ἡμερολογίου πρὸς τὸ πολιτικόν, ἀπεφάσισε τοῦτο ἐπίσης ὑπὸ τὸν ὅρον ὅπως νὰ γίνῃ τοῦτο ἀποδεκτὸν ὑφ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, διὸ καὶ κατέληγεν ἡ ἀπόφασις ὡς ἑξῆς: καὶ ἀνατίθηται δὲ τῷ Μακαριωτάτῳ Προέδρῳ, ὅπως πρὸς τοῦτο συνεννοηθῇ μεθ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν ὅτι δὲ τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὑπὸ τὸν ὡς ἂν ὅρον ἀπόδειξις τοῦτο εἶνε ἡ Πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος τοῦ 1931 ἐπὶ ἀσίδιμου Πατριάρχου Φωτίου τοῦ Βου πρὸς ἀπάσας τὰς αὐτοκεφάλους ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας, ἐν ἣ τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου θεωρεῖται οὐχὶ ὡς ὀριστικῶς καὶ ἐγκύριως λελυμένον ἀλλ' ὡς ἐπιδικον μέλλον νὰ συζητηθῇ εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Πανορθόδοξον Σύνοδον ἐφ' ἣ καὶ ἐνεργάφῃ εἰς τὴν ἡμεροσίαν διάταξιν τῶν ὑπὸ τῆς Συνόδου ταύτης συζητουμένων θεμάτων ἔχει δὲ τὸ σχετικὸν μέρος τῆς ἐγκυκλίου ταύτης ὡς ἑξῆς:

Βεβαίως ἐπὶ τινων ζητημάτων ἀπλουστερῶν καὶ

εὐχερεστέρων κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῶν σπουδαίων δὲ διὰ τὰς ἀνάγκας σήμερον τῶν Ἐκκλησιῶν, οἷα τὰ ζητήματα τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ Πασχαλίου, τῶν Γαμικῶν κωλομένων καὶ εἰτινὸς ἄλλου, δύναται ἡ προ. σύνοδος γνωματεῦσαι καὶ περὶ ἀμέσου καὶ υποχρεωτικῆς ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν πορισμάτων αὐτῆς καὶ πρὸ τῆς ὑπὸ τῆς Οἰκουμένης Συνόδου κυρώσεως αὐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο δύναται συμβῆναι μόνον ὑπὸ τὸν ἀπαραίτητον ὅρον ὁμοφώνου πάντων τῶν ἀντιπροσώπων σχετικῆς ἀποφάνσεως ταύτης δὲ τυχόν μὴ ὑπαρχούσης, οὐ μόνον υποχρεώσεως τις διὰ τὰς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς Προσυνόδου οὐ δύναται προελθεῖν ἀλλὰ καὶ ὑπὸ οὐδεμιᾶς Ἐκκλησίας, βεβαίως ἐπιχειρηθῆσεται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μονομερῆς ἐφαρμογή. (Ὁρθόδοξα ἔτος βον Δεκέμβρ. 1931, Τεύχ. 72 σελ. 683). Ἐκ τούτων γινεται δῆλον ὅτι ἡ μονομερῆς ἐφαρμογή τοῦ νέου ἡμερολογίου εἰς τινὰς τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἔχει τὸ καθολικὸν κύρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν Κανονικὴν ἐγκυρότητα καὶ διὰ τὰς Ἐκκλησίας αἰτινὲς ἔθηκαν τοῦτο εἰς ἐφαρμογὴν ὅσον διὰ τὸ Οἶκον. Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος δεδομένου ὅτι ὁ ἀπαραίτητος ὅρος ὅφ' ὃν ἐνεκρίθη αὕτη δὲν ἐξεπληρώθη τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὐ μόνον μὴ συγκατατεθεῖσιν ἀλλὰ καὶ διαμαρτυρηθῶσιν διὰ τὴν ἀντιθέσιν τοῦτα καὶ τοῦτο.

Διὸ καὶ ὅπου ἐφηρμόθη τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐδημοσιουργήσαν διαιρέσεις καὶ ἀντεγκλήσεις μεταξὺ τῶν χριστιανῶν διαιρεθέντων εἰς Νεοημερολογίτας καὶ Παλαιοημερολογίτας πρὸς μεγάλην ἐκκλησιαστικὴν καὶ ἐθνικὴν ζημίαν. Ἀς μὴν εἴπῃ τις ὅτι ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου δὲν ἔχει σχέση μετὰ τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν καὶ ἐνότητα διότι ἐφ' ὅσον αὕτη διασπᾷ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐνότητα δὲν δύναται νὰ ἀφήσῃ ἀνεπηρέαστον καὶ τὴν ἐθνικὴν ἰδεολογίαν καὶ ἐνότητα ἠνωμένων ἀδιαρρήκτως μετὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

Τὴν ἔννοιαν τῆς ἐθνότητος δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἡ γεωγραφικὴ περιοχὴ καὶ ἡ γλῶσσα ἐνὸς ἔθνους ἀλλὰ καὶ αἱ παραδόσεις καὶ αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις καὶ ἡθικαὶ ἀξίαι αὐτοῦ. Ἡ γεωγραφικὴ τοποθεσία καὶ τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης ἀποτελοῦσι τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐθνότητος ἐνῶ τὸ βάθος καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς ἀποτελοῦσιν αἱ παραδόσεις, αἱ ψυχικαὶ δυνάμεις καὶ αἱ ἡθικαὶ ἀξίαι αἷς συγκρατεῖ, ζωογονεῖ καὶ μεταδίδει ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ἡ Ἐκκλησία.

Τούτου ἕνεκα διὰ τὴν ἀλληλεγγύην ταύτην καὶ τὸν ἀδιάσπαστον σύνδεσμον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἰδεολογίας δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ ἡ ἐθνικὴ ἐνότης ἀνεπηρέαστος ὅταν διασπασθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ τοιαύτη, εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς ὁποίας ὡς εὐρυτέρας ἐνυπάρχει καὶ ζωογονεῖται ἡ ἰδέα τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος ἐφ' ὃ καὶ καθίσταται πρῶτον τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ καθήκον αὐτῆς ὅπως μεριμνᾷ οὐ μόνον περὶ τῆς ἐθνικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος. Ὅτι ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρύθμισις ἠνοίξεν εἰς τὰ σπλάχνα τῆς Ἐκκλησίας μίαν πυρροῦσαν πληγὴν, οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνήσῃ. Ἐκείνο ὅπερ δέον νὰ ἀπασχολήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν εἶναι τὸ πῶς θὰ ἐπουλωθῇ ἡ πληγὴ αὕτη πρὶν ἢ μεταβληθῇ εἰς γάγγραιναν πρὸς διάβρωσιν ὅλου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ ἐθνικοῦ οργανισμοῦ. Πρὸς θεραπείαν τοῦ μεγάλου τούτου κακοῦ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην προβάλλονται αἱ ἐξῆς δύο λύσεις:

1. Νὰ υποχρεωθῇ ἡ Ἱεραρχία συναισθανομένη τὴν μεγίστην αὐτῆς εὐθύνην ἣν ὑπέχει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας, διὰ τὸ ὁμαδικὸν σκάνδαλον καὶ τὴν διαιρέσιν τῶν χριστιανῶν ἣν ἐπήνεγκεν ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πατροπαράδοτον ἑορτολογικὸν καθεστῶς, τοῦθ' ὅπερ δύναται νὰ ἀποσβῇ τὸ Σχίσμα καὶ νὰ εἰρηνέυσῃ τὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τοὺς κρίσιμους καὶ χαλεποὺς τούτους καιροὺς ἀπὸ τε ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀπόψεως. Ἡ λύσις αὕτη ὡς ἀποκαθιστάσκει ἀνθρώπους καὶ πράγματα εἰς τὴν θέσιν τῶν εἶναι ἡ καλλίτερη καὶ προτιμότερα.

2. Ἡ παραχώρησις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν παλαιοεορτολογικῶν πλήρους ἐλευθερίας εἰς τὴν διοίκειν τῶν ἑρησκευτικῶν καὶ θηκόντων καὶ δικαιοματικῶν αὐτῶν συνφῶς τῷ Συντάγματι ὅπερ ὑπαγορεύει τὴν ἀνεξίτητον καὶ θεωρεῖ ἀπαραβίαστον τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν, ἥτις οὕσα πνευματικὴ καὶ θεία δωρεὰ ὑπερίαν ἐπιδέχεται ὕλικὴν πίσειν καὶ βίαν, ὡς κανονίζουσα τὰς ψυχικὰς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο μέχρι τῆς Κανονικῆς καὶ ἐγκύρου λύσεως τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ὑπὸ μιᾶς πανορθοδόξου Συνόδου μόνης ἐνδεειγμένης καὶ δικαιουμένης πρὸς τοῦτο.

Τρίτῃ λύσει δὲν ὑπάρχει, δεδομένου ὅτι ἐδημοσιουργήσῃ ἐν καθεστῶς θρησκευτικῆς συνείδησεως ὅπερ ὑπὸ οὐδεμιᾶς βίας καὶ καταναγκασμοῦ δύναται νὰ καταλυθῇ. Ἄλλως τε ἔχομεν πρόσφατον τὸ πόρισμα τῆς βίας καὶ τῆς πίσεως ἥτις ἀνέφλεξε περισσότερον τὸν ἱερὸν ζῆλον τῶν παλαιοημερολογικῶν πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔοχεν ὡς μόνον ἀποτέλεσμα νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Δικαστικῆς Δικαιοσύνης καὶ τὰς δίκας τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Ἱερέων ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων πρὸς καταρράκωσιν τοῦ κύρους τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Ὁ Πρόεδρος

† ὁ Πρῶτος Φλωρίνης ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

Τὰ Μέλη

† ὁ Μεγαρίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† ὁ Διαυλίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

(Τὸ ἀνωτέρω ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας Καθημερινὴν καὶ Ἀκρόπολιν τῆς 18/5/48 καὶ εἰς τὴν Ἑραδωνὴν τῆς 21-6-48)

ΜΙΑ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Προσφέρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος χειρίστην ὑπηρεσίαν ὅσοι ἀμελετήτως καὶ προχειρῶς παραλείθουν τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου δὲν ἔχει οὔτε δογματικὴν ἀλλ' οὔτε καὶ κανονικὴν σχέσιν, διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τοιαύτας δὲ κρίσεις ἐκφέρουν οἱ κακῶς πληροφωρημένοι οὗτοι ὥστε νὰ χαρακτηρίζουν ἐλαφρᾷ νῇ συνειδήσει τοὺς ἀκολουθούντας τὸ Παλαιὸν Ἑορτολόγιον ὡς ἀμαθεῖς καὶ ὁπισθοδρομικοὺς ἀνικάνους νὰ ἀτενίσουν τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς ἀληθείας.

Εἰς τοὺς προχείρους καὶ ἀμελετήτους τούτους προβάλλομεν τὸ ἐξῆς ἐρώτημα:

Ἀμαθεῖς καὶ ὁπισθοδρομικοὶ ἦσαν τὰ μέλη τῆς εἰδικῆς ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπῆς οἷα ἦσαν ὁ ἀείμνηστος Τοῦσκλῆς, ὁ Γ. Κοφινᾶς, ὁ Α. Αἰγινίτης νομικαὶ κορυφαὶ καὶ αὐθενταί, ὡς καὶ τὰ θεολογικὰ μέλη ταύτης οἷα ἦσαν ὁ ἀείμνηστος Χρυσόστομος Παπαδόπουλος καὶ ὁ Α. Ἀλιβιζάτος ἐπιστημονικαὶ κορυφαὶ καὶ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης καθηγηταί, οἵτινες ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ μονομερὴς ἐφαρμογὴ τοῦ Νέου ἡμερολογίου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, καταστρέφει τὴν ἐνότητα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἥτις ἐστὶ δόγμα πίστεως καὶ ζημιὸς σπουδαίως τὰ ἔθνη καὶ συμφέροντα;

Ἐπίσης ἀμαθεῖς καὶ ὁπισθοδρομικοὶ εἶναι καὶ τὰ πλείστα μέλη τῆς Ἀναθεωρητικῆς ἐπὶ τοῦ Συντάγματος Ἐπιτροπῆς, ὅτι ἀπεφάνθησαν, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι διοικητικὸν καὶ παιδαγωγικὸν ἀλλὰ ζήτημα θρη-

σκευτικῆς συνειδήσεως καὶ θείας λατρείας καὶ ἡξίωσαν ὅπως ἡ χρῆσις τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου κατοχυρωθῇ καὶ συνταγματικῶς δυνάμει τοῦ ἄρθρου τοῦ κηρύττοντος ἀπαραβίαστον τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν;

Ὡσαύτως ἀμαθεῖς καὶ ὁπισθοδρομικοὶ ἦσαν οἱ κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, οἱ διακηρύξαντες εἰς τὰς Πανορθόδοξους Συνόδους τοῦ 1583, 1587 καὶ 1593 ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον εἶναι καινοτομία τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ σύγχυσις τῆς Ὁρθοδόξου Θείας Λατρείας;

Ὡσαύτως ἀμαθεῖς καὶ ὁπισθοδρομικοὶ ἦσαν οἱ Πατριάρχαι καὶ Ἀρχιερεῖς οἱ ἀποφανθέντες Συνοδικῶς κατὰ τὸ 1903 ὅτι τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον εἶναι ἀντορθόδοξον καὶ προσιλυτευτικὸν ὄργανον τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμοφώνως καὶ ὁμοθυμῶς ἀπέρριψαν τοῦτο ἀπὸ τὸν περίβολον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα παρακαλῶ τοὺς τοιούτους ἀμελετήτους νὰ ἀπαντήσωσιν, ἂν θέλωσι νὰ διαφωτίσωσι τὸ κοινόν, ὅπερ ἀξιοῖ νὰ φωτίζεται καὶ ὄχι νὰ σκοτίζεται.

Τό γε νῦν τοῦτο μόνον παρατηροῦμεν εἰς τοὺς προχειρολόγους καὶ ἀκριτομύθους τούτους ὅτι ὑποστηρίζοντες τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον καταφέρουσιν ἐν καιρῷ πλῆγμα καὶ εἰς τὰ προαιώνια καὶ ἀναφαίρετα δίκαια ἅτινα διὰ πολυτίμων θυσιῶν ἐκτίσαστο ἡ Ἑλληνικὴ Ἀδελφότης ἐπὶ τῶν σεπτῶν προσκυνημάτων τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ δῆ, κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην ἐποχὴν καθ' ἣν κρίνεται ἡ τύχη αὐτῶν πρὸς διεκδίκησιν τῶν ὁποίων ὁλόκληρος Λόχος Φραγκισκανῶν ἐστάλη εἰς Ἱεροσόλυμα ὑπὸ τῶν Καθολικῶν.

Ταῦτα πρὸς τὸ παρὸν λέγομεν ἐπιφυλασσόμενοι νὰ κρίνωμεν τὰς ἀπαντήσεις αὐτῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἐρωτημάτων ἡμῶν.

Ὁ Πρῶην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

(Τὸ παρὸν ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας Καθημερινὴ καὶ Βραδυνή, τῆς 16-6-48)

ΔΙΑΣΦΗΣΙΣ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Εἰς τὸ Ἐμπρὸς τῆς 13ης Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἐδημοσιεύθη ἐν ὀλιγόστιχον ἀρθρίδιον περὶ τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου.

Ὁ Συντάκτης τούτου διατείνεται ἀναποδείτως καὶ προχειρολόγως, ὅτι ὁ παλαιοημερολογισμὸς δὲν εἶναι Θρησκεία ἀλλὰ μίᾳ ιδιότροπος ἐξ ἀμαθείας προτίμησις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τοῦ Γρηγοριανοῦ τοιούτου τοῦ ἐπιστημονικῶς ἀκριβεστέρου τοῦ πρώτου.

Ἐκ τῆς ἐσφαλμένης δὲ ταύτης ἀντιλήψεως ὁρμώμενος ὁ Συντάκτης προβαίνει ἐλαφρῶ τῇ συνειδήσει καὶ ἐπιπολαιᾷ τῇ κρίσει νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν περὶ Συνταγματικῆς καταχωρήσεως τοῦ Παλαιοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου ἐν τῷ νέῳ Συντάγματι ἀπόφασιν τῆς ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς ὡς γε-

λοῖον ἐπιστημονικὸν μαργαρίτην καὶ ὡς μίαν πολιτικὴν χυδαίωσιν, καὶ καταλήγων ἐκφέρει τὴν γνώμην, ὅτι δεόν νὰ ἀπαλειφθῇ ἀπὸ τοῦ νέου Συντάγματος ἡ ἐρμηνευτικὴ ὑλὴ τοῦ Παλαιοῦ ἡμερολογίου διάταξις, ἥτις κατὰ τὴν αὐθαίρετον κρίσιν αὐτοῦ θὰ σιγματίσῃ τὸν Συνταγματικὸν Χάρτην.

Τὸ δημοσιογραφικὸν τοῦτο ἐξάμβλωμα, ὅπερ κρύπτεται ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ἀνωνυμίας, μαρτυρεῖ οὐ μόνον κλασσικὴν τῆς θρησκείας ἄγνοιαν ἀλλὰ καὶ περισσὴν κακεντρέχειαν λαθρόδηκτον κακοβουλίαν, τοῦ Συντάκτου, ὅστις ὁφλισκάνει τελείαν ἀμαθειαν πρὸς τὴν ἔννοιαν τῆς θρησκείας καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, διότι ἄλλως δὲν διτύπου *URLIE CORLI* τὴν γνώμην ὅτι ὁ Παλαιοημερολογισμὸς δὲν εἶναι Θρησκεία, ἀλλὰ μίᾳ ἐξ ἀμαθείας καιροδόξος νοοτροπία καὶ μίᾳ ἀσυνείδητος τυπολατρεία.

Καὶ τώρα ἐρωτῶμεν τὸν παραπαίοντα ἄλλ' ἐπιμυδύνως δάκνοντα τοῦτον Συντάκτην τὰ ἐπόμενα:

Ποῖος εἶναι ὁ ὁρισμὸς τῆς Θρησκείας καὶ ποῖον τὸ περιεχόμενον αὐτῆς;

Βεβαίως οὗτος εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀδυνατεῖ νὰ ἀπαντήσῃ, διότι φωρᾶται ἐκ τοῦ δημοσιεύματός του ἀγνοῶν καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς Θρησκείας καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

Διὸ καὶ δίδομεν ἡμεῖς εἰς αὐτὸν τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν πρὸς διδασκαλίαν αὐτοῦ καὶ διαφώτισιν τοῦ κοινοῦ.

Θρησκεία κύριε Συντάκτη εἶναι ἡ πίστις εἰς τὴν ὑπαρξιν ἐνὸς Θεοῦ ὡς δημιουργοῦ, ρυθμιστοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ ἐμφυῆτον καὶ ὑλικοῦ κόσμου καὶ οὗτος μὲν εἶναι ὁ ὁρισμὸς τῆς κατὰ γνῶσιν καὶ θεωρίαν Θρησκείας, ὁ δὲ ὁρισμὸς τῆς Θρησκείας κατὰ πράξιν καὶ ἐφαρμογὴν εἶναι ἡ πίστις, ὅτι ὑπάρχει σχέσις καὶ ἀναφορὰ τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ Θεῖον, τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ζῶσαν καὶ ἐνεργὸν Θρησκείαν.

Καρπὸς δὲ καὶ συστατικὸν τῆς ζωῆς καὶ ἐνεργοῦ Θρησκείας εἶναι ἡ συμφωνία τῶν σκέψεων καὶ τῶν πράξεων τοῦ Θρησκειύοντος ἀνθρώπου πρὸς τὰς διατάξεις καὶ ἐντολάς τοῦ πιστευομένου Θεοῦ, ἥτοι καὶ τὰ πιστευτά καὶ τὰ πρακτέα.

Ὁ τρόπος δὲ καὶ τὸ μέσον δι' οὗ ἐκδηλοῦται καὶ βιοῦται ἡ Θρησκεία εἶναι ἡ Θεία Λατρεία ἡ προσευχὴ καὶ ἡ ἀγαθοεργία.

Βωμὸς δὲ πάσης Θρησκείας εἶναι ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου ἡ ὑπαγορεύουσα τὴν σύμποννοιαν καὶ συμφωνίαν τοῦ πιστοῦ πρὸς τὸν πιστευόμενον Θεόν.

Τούτου ἕνεκα ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καθορίζουσα τὴν σχέσιν καὶ τὴν ἀναφορὰν αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, εἶναι δικαίωμα καθαρῶς προσωπικὸν καὶ Θεῖον καὶ ὡς τοιοῦτον σεβαστὸν καὶ ἀπαραβίαστον ἐκ μέρους πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας.

Διὸ καὶ οὐδεὶς Ἀρχὼν ἢ Νομοθέτης ἢ Ἱερεὺς δύναται νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν ἄλλον τὰς θρησκευτικὰς αὐτοῦ δοξασίας καὶ πεποιθήσεις.

Οὐδεὶς κυρίαρχος εἴτε κοσμικὸς εἴτε ἐκκλησιαστικὸς δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὴν πίστιν αὐτοῦ εἰς τοὺς ὑπηκόους του, λέγει ὁ Συνταγματιολόγος Σαρίπολος ὁ Προεσβύτερος.

Κατὰ ταῦτα ὁ Συντάκτης τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἐκτρώματος τοῦ «Ἐμπρὸς» ὅπως δὲν δύναται νὰ

ἀρνηθῇ εἰς τοὺς Βουδιστάς, τοὺς Μωαμεθανούς, τοὺς Ἰουδαίους τὴν Θρησκείαν, διότι οὗτοι πιστεύουν καὶ λατρεύουν τὸν Θεὸν κατὰ διάφορον ἀντίληψιν καὶ τρόπον ἢ αὐτοὺς καὶ πάλιν, ὅπως οὗτος δὲν δύναται νὰ διίσχυρισθῇ ὅτι οἱ Καθολικοὶ, οἱ Διαμαρτυρούμενοι, καὶ λοιποὶ κακόδοξοι καὶ αἰρετικοὶ δὲν ἔχουν Θρησκείαν, διότι πιστεύουν καὶ λατρεύουν οὗτοι τὸν Θεὸν κατὰ διάφορον ἀντίληψιν καὶ τρόπον ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους, καὶ τοῦτο διότι ἡ Χριστιανικὴ Θρησκεία εἶνε μὲν μία καὶ ἀδιαίρετος, ἀλλ' εἶνε πολύεδρος καὶ πολυπλευρὸς εἰς τὴν ἐκδήλωσιν καὶ τὴν Λατρείαν τῆς.

Οὕτω διὰ τὸν αὐτόν, καὶ ἔτι μείζονα λόγον ὁ Συντάκτης τοῦ δημοσιογραφικοῦ τούτου ἐκτρώματος δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ ὅτι οἱ Πολλασημερολογίται πιστεύοντες καὶ λατρεύοντες τὸν Θεὸν κατὰ τὴν ὑπαγόρευσιν τῆς Θρησκευτικῆς αὐτῶν συνειδήσεως, μὴ ἀνεχομένης οἰανδήποτε παρέκκλισιν ἐκ τοῦ θριγγοῦ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Θεσμῶν τῶν ἐπὶ τὰ Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἔχουσι Θρησκείαν καὶ ἐλευθέραν Θρησκευτικὴν συνείδησιν.

Εἰπομεν κατὰ μείζονα λόγον, διότι οἱ Παλαιοσημερολογίται τηροῦντες μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ Θρησκευτικῆς εὐλαβείας ὅσα παρέλαβον παρὰ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἀναλλοίωτα καὶ ἀπαρχάρακτα ὡς ἐμπνευσθέντα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅχι μόνον ἐκπροσωποῦσι τὴν ἀκαινοτόμητον Χριστιανικὴν Θρησκείαν, ἀλλὰ καὶ συνεχίζουν οὗτοι τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν ἀκρατον καὶ ἀλύμαντον ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδόξιας.

Ἐφ' ᾧ καὶ δικαίως καυχῶνται καὶ ἐπαξίως τιτλοφοροῦνται ὡς γνήσιοι ὁρθόδοξοι καὶ ἀκραιφνεῖς Ἕλληνες ὡ πιστοὶ φρουροὶ καὶ φύλακες ἄγρυπνοι τῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἑθνικῶν.

Ταῦτα πρὸς ἀπάντησιν καὶ διδασκαλίαν τοῦ τερατοκήσαντος τὸ ἀποφώλιον ἀρθροῖδιον τοῦ Ἐμπρὸς ὅστις μετὰ τόσης πικροχόλου κακεχεντρίας καὶ θεροσιτικῆς ἀθυροστομίας ἀποκαλεῖ γελεῖον ἐπιστημονικὸν μαργαρίτην καὶ πολιτικὴν χυδαιότητα τὴν ὑπὸ τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς προστεθεῖσαν ἐν τῷ Συντάγματι ἐξημερευτικὴν διάταξιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν τοῦ Θρησκευεῖν καὶ λατρεύειν τὸν Θεὸν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως αὐτῶν, οὕσης κατὰ τὸ Σύνταγμα σεβαστῆς καὶ ἀπαραβιάστου.

Γινωσκέτω δὲ ὁ Συντάκτης τοῦ Ἐμπρὸς ὅτι ἡ προσταθεῖσα ἐν τῷ ἀναθεωρηθέντι Συντάγματι ἐξημερευτικὴ αὕτη διάταξις ἀποτελεῖ, οὐχὶ γελοῖον ἐπιστημονικὸν μαργαρίτην καὶ πολιτικὴν χυδαιότητα, ὡς γράφει, ἀλλὰ ἓνα λαμπρὸν καὶ ἀκτινοβόλον ἀδάμαντα εἰς τὸ στέμμα τοῦ νέου Συντάγματος οὐδὲ πολιτικὴν χυδαιότητα ἀλλὰ μίαν ὑψηλὴν καὶ πεφωτισμένην ἀντίληψιν καὶ ἀνύψωσιν εἰς τὸ ἰδεώδες τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας.

Ὅθεν δόξα τιμὴ καὶ ἔπαινος ὀφείλεται πρὸς τὰ Μέλη τῆς Ἀναθεωρητικῆς Ἐπιτροπῆς, τοὺς σεμνοὺς τούτους ἱεροφάντορας καὶ βαθεῖς μύστας τῆς πολιτικῆς ἐπιστήμης, οἵτινες διὰ τῆς καταχωρήσεως ἐν τῷ νέῳ Συντάγματι τῆς ἐξημερευτικῆς ταύτης

διατάξεως, ἐξήλειψαν μίαν μελανὴν κηλίδα, ἣν ἐνεκόλλαπτεν εἰς τὸ κάτωτρον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς Δικαιοσύνης ἡ δίωξις μιᾶς πολυαριθμοῦ μερίδος Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι οὗτοι ἴστανται ἄγρυπνοι φρουροὶ καὶ ἀνύστακτοι φύλακες ἐπὶ τῶν τετιμένων ἐπάλλεων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἑθνικῶν παραδόσεων, μὴ δειλιῶντες μὴ δ' ἀπορριγοῦντες νὰ προσενεχθῶσι ὡς σαπτὸν κηλίεσθον εἰς τὸν Ἱερὸν τῆς Ὁρθοδοξίας Βωμόν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ὁ Διανλείας ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ

(Τὸ παρὸν ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς Ἐφημερίδας: Καθημερινὴν καὶ Ἀκρόπολιν τῆς 20-6-48)

Οἱ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΙ ΣΕΒΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΤΗΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τὸ νὰ διίσχυρίζεται τις ὅτι οἱ Παλαιοσημερολογίται σέβονται καὶ τηροῦν τοὺς Νόμους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἴσως εἰς πολλοὺς νὰ φαίνεται περίεργον, ἀφοῦ οὗτοι ἐμφανίζονται ἀνθιστάμενοι πρὸς μίαν ἀπόφασιν ληφθεῖσαν ἐκ μέρους τῆς Ἱεραρχίας.

Καὶ ὅμως ἐν τῇ πραγματικότητι οἱ Παλαιοσημερολογίται ἀσθηρῶς σέβονται τὰς κανονικὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας. Τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν κατωτέρω ἂφ' ἐνὸς μὲν ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἔτος 1923 ταχθείσης πρὸς μελέτην τοῦ ζητήματος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπῆς καὶ ἂφ' ἑτέρου ἐκ τοῦ συνεπεῖρα ταύτης τῆς ἐκθέσεως ἐκδοθέντος Βασιλικοῦ Διατάγματος τοῦ Ἀειμνήστου Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β', ὅπερ μὴ-πω ἀνακληθὲν ἔχει ἤδη ἰσχύν.

Ἐκθεσις τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1923 συνελθοῦσης Ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως.

Πρὸς τὸ Σὸν Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Λαβόντες ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ Ὁρθόδοξοι Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι, ἀν καὶ ἀνεξάρτητοι ἐσωτερικῶς, εἶνε ὅμως στενῶς συνδεδεμένοι πρὸς ἀλλήλας καὶ ἠνωμένοι, διὰ τῆς ἀρχῆς τῆς πνευματικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦσαι μίαν καὶ μόνην τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Καὶ συνεπῶς οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ ἀποδεχθῇ νέον ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων.

Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ὅπως μεταβάλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶνε ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει, ἵνα μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τοῦθ' ὅπερ

οὐ μόνον τὴν ἐνότητα καὶ ἀρμονίαν τῆς ὅλης Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας θέλει καταστρέψῃ καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς μειώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Ἑθνικῆς ἀποεῖνε ἀσύμφωνον καὶ ἐπιζήμιον, καὶ δεόν νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως, ὡς ἀποφαίνεται ἀνωτέρω καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἡμῶν (κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 20ης Μαΐου 1917) μετὰ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν...

Διὰ πάντας τοὺς ἀνωτέρω λόγους κρίνομεν πρόπον νὰ διατηρηθῇ ἐν ἰσχύϊ ὡς Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον τὸν Ἰουλιανὸν καθόσον δηλαδὴ ἀφορᾷ καὶ τὰς Θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει, μέχρις οὐ νὰ συνεννοηθῶσι καὶ συναινέσωσι εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτὴν πᾶσαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι. Ὅθεν μετὰ μακρὰν συζήτησιν καὶ μελέτην τοῦ θέματος, ὡς καὶ πάντων τῶν σχετικῶν πρὸς αὐτὸ ζητημάτων, συνετάξαμεν τὸ σχετικὸν Νόμον, ὃπερ ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ υποβάλωμεν ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16ῃ Ἰανουαρίου 1923

Ἡ ἐπὶ τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου Ἐπιτροπὴ.

Γ. Καφινᾶς Α. Αἰγινίτης Χρυσόστομος Παπαδόπουλος
Π. Γαϊτσέλης Δμ. Ἀλιβιζάτος

Συνεπεία δὲ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐξεδόθη ὑπὸ ἡμερομηνίαν 18ης Ἰανουαρίου 1923, τὸ ἐν ἰσχύϊ ἔτι ὄν καὶ μὴπω ἀνυρωθὲν Διάταγμα τοῦ Ἀειμνήστου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Γεωργίου τοῦ Β' περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἔχων οὕτω :

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν κλπ. ἀποφασίσαιμεν καὶ διατάσωμεν :

ΑΡΘΡΟΝ 1ον ἐδαφ. 3

3) Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς Θρησκευτικὰς ἐορτὰς.

4) Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ νέου ἡμερολογίου (δηλαδὴ τοῦ Πολιτικοῦ ἡμερολογίου καὶ οὐχὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ὅπερ μένει ἀνέπαφον) ἔσεται ἡ πρώτη ἐκάστου νέου ἔτους. Ἡ Ἑθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους Νόμους ἐορτάσονται καὶ ἐξακριβεῖται ἡμέρᾳ ρυθμιζόμενᾳ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'.

Τὸ Βασιλικὸν τοῦτο Διάταγμα οὕτως ἢ ἰσχύς δὲν ἔληξεν εἰσέτι καταργεῖται τὸν ἰσχυρισμὸν ἐνίων Ἀρχιερέων τῆς Διοκρούσης Ἐκκλησίας καθ' ὃν ἡ Ἐκκλησία πιστεύεισα ὅτι τῆς Πολιτείας ἀπεδέχθη τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου.

Ἐάν πράγματι ἡ πολιτεία ἤξiou ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας νὰ συμβαδίσῃ αὐτὴ μετ' αὐτῆς ἡμερολογιακῶς, τὴν γενομένην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου θὰ τὴν κατοχύρῃ αὐτὴ διὰ τῆς ἀναστολῆς τοῦ ὡς ἀνω Βασιλικοῦ Διατάγματος καὶ τῆς ἐκδόσεως νέου τοιοῦτου, ὃπερ δὲν ἐγένετο καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ ἰσχύον τὸ ὡς ἀνω Διάταγμα καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ αἰτιολογία τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καταργεῖται, κατὰ συνέπειαν δὲ ὁλόκληρος ἡ εὐθύνη τῆς διαρρέσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀφίσταται εἰς

τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς Παλαιομερολογίτας καὶ τὴν Πολιτείαν. (Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος)

(Τὸ ἀνωτέρω ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας «Καθημερινή» τῆς 23/6/28 καὶ «Βραδυνή» τῆς 24-6-28).

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ὁ Χρόνος ἂν καὶ πανδαμάτωρ δὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἡμερολογιακῆς κακοπορίας προερχομένην πληγὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Πολλὰ πολλάκις ὑπὸ πολλῶν ἐγράφησαν περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου καὶ κατεβλήθη ὑπ' αὐτῶν προσπάθεια νὰ ἀποδείξουν τὸ ἀνάξιον λόγου καὶ τὸ ἀσημαντὸν τοῦ ζητήματος τούτου. Ὑπῆλθαν μετὰ τὸν τοιοῦτον καὶ οἱ πιστεύσαντες ὅτι ὁ χρόνος θὰ ἀποσβέσῃ καὶ θὰ ἐξαφανίσῃ ὅχι μόνον ὁλόκληρον τὸ ζήτημα τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀλήθειαν συζητήσιν ἐπ' αὐτοῦ. Αὐστηχῶς ὅμως οἱ τοιοῦτοι ἔπρασαν οἰκτρῶς ἔξω καὶ τοῦτο διότι δὲν θὰ ἔτυχε ἀσφαλῶς ποτὲ νὰ γενθῶσι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας οὔτε καὶ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν καὶ θῆσαν τοῦ ζητήματος τούτου νὰ γνωρίσωσι.

Οἱ τοιοῦτοι ἀποφαίνονται τοῦτο, διότι τὸ ζήτημα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἐκλαμβάνουν ὡς ζήτημα χρόνου καὶ ἡμερομηνίας καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην θὰ ἠδύνατό τις νὰ τοὺς δικαιολογήσῃ. Ἀλλ' ὅταν ὅμως λειφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι ζήτημα χρόνου ἀλλὰ ζήτημα πίστεως εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ζήτημα τάξεως εἰς τὴν εὐρεθμὴν καὶ ὁμοιομορφίαν τῆς Ὁρθόδοξου Θείας Λατρείας, τότε πῦται ἡ γνώμη αὕτη ἀφ' ἐαυτῆς. Ἐφ' ὅσον δηλονότι τὸ ἡμερολόγιον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ ἓνα κρῖον εἰς τὴν χρυσὴν ἀλυσσοὶν τὴν συνδέουσιν ἀκάσας τὰς ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀλάθητον πενίδα τῆς Ὁρθόδοξου Θείας Λατρείας ἡ γνώμη αὕτη, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐκλείψῃ τὸ ζήτημα τοῦτο, δὲν εὐσθασθεῖ καὶ ἐν οὐδενίᾳ περὶ τῶς δυνάται νὰ πραγματοποιηθῇ, δεδομένου μάλιστα ὅτι ἡ πίστις καὶ ἡ Θεία Λατεία διὰ πᾶν χρόνον οὐ μόνον δὲν ἀμαυροῦνται, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον λαμπρύνεται καὶ ἀναδείκνυται, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς αἰῶνας.

Ὅσον ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πιστοὶ καὶ ἀφαιρνεῖς λάτραι καὶ εὐλαβεῖς κριταὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, οἳ εἰνε οἱ Παλαιομερολογίται, καὶ θὰ ὑπάρχουν ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχῃ Ἐκκλησία, εἶνε ἀδύνατον νὰ λησμονήσωσι οὗτοι τὴν Ἱερὰν ἐπιχρῶσιν, ἣν ἔχουν διὰ τὴν ἀλώβητον τηρησὶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ τῶν θεσμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ναί, τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου οὐ μόνον δὲν θὰ σβύσῃ εἰς τὸν μακρὸν τοῦ χρόνου ὁρόμον, ἀλλὰ καὶ θὰ κερδίσῃ ἔδαφος εἰς τὰς συνεκδόσεις καὶ τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ καταμάρτυσιν τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ ζητήματος καὶ τὴν ἀνυπολόγητον ἑμῶν τὴν προκληθεῖσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀντικανονικῆς καὶ μονομεροῦς ἀλλαγῆς

τοῦ Ἑορτολογίου.

Τὰ ζητήματα τῆς Θρησκείας δὲν ἐπιρεάζονται ὑπο τοῦ χρόνου οὐδὲ ὑπὸ τῆς ἐξελίξεως τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν γνώσεων.

Πρὸς πλειοτέραν δὲ διαπίστωσιν καὶ ἀπόλυτον διαβεβαίωσιν τῶν φρονούντων, ὅτι σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐκλείψῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο ζήτημα παραπέμπομεν τούτους εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν εἰκονομάχων. Ἐκαὶ ὅν εἴκοσι πέντε ἔτη διήρκεσαν ἡ ὑπόθεσις αὐτῇ τῶν Ἁγίων Εἰκόντων καὶ θὰ ἐξηκολούθει μέχρι τῆς σήμερον, ἐὰν ἡ Ἀγ. ἐκδόμη Οἰκουμένη Σύνδος δὲν ἀπεφάσκει τὴν ἐπαναφορὰν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων εἰς τοὺς Ἱερούς Ναοὺς καὶ τὴν ὡς ἔπρεπε τιμητικὴν προσκύνησιν τούτων ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν.

Κατὰ ταῦτα ἡ τοιαύτη γνώμη δὲν δύναται νὰ κριθῇ σοβαρὰ, τοῦναντίον τυγχάνει ὁλοθρίας, διότι ἀφ'ἧν ἀθεράπευτον μίαν πληγὴν ἀπαιτοῦν καὶ ἐπικίνδυνον εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας διαρκῶς κυροῦσαν, ἥτις κινδυνεύει νὰ μεταβληθῇ εἰς γάργαιναν, ὅποτε οὐαὶ τοῖς ὑπευθύνοις.

Διατὶ λοιπὸν νὰ γίνεταί πιστευτὴ ἡ ἀνόητος αὕτη γνώμη ἐκ μέρους τῶν ἀρμοδίων καὶ ν' ἀναβάλλεταί διαρκῶς ἡ μεγάλη καὶ ἀποφασιστικὴ χειρονομία, ἥτις θὰ ἀναδείξῃ τούτους γνήσια τέκνα τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀκραιφνεῖς Ἕλληνας ἀγαπώντας καὶ σεβομένους τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις ἀνέδειξεν Ἕλληνας καὶ Χριστιανούς μεγάλους διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἐν κατακλείδι τοῦ παρόντος διαβεβαιούμεν τοὺς ὑποστηρίζοντας τὴν γνώμην ταύτην, καθ' ἣν ὁ χρόνος θὰ ἐξαλείψῃ τὸ ζήτημα τοῦτο, ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου, ἐφ' ὅσον θίγει τὴν Ὁρθόδοξον συνειδησὶν θὰ διατηρηθῇ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν μέχρι τῆς ἐπαναφορᾶς τούτου εἰς τὸν περίβολον τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις διακατέχει τὰς περιγαιμνὰς καὶ τὰ χρυσόβουλα τῆς Ὁρθοδοξίας Ἐκείνο δὲ τὸ ὅποιον ἐνδείκνυται ἐν προκειμένῳ νὰ ληφθῇ ὑπὸ σοβαρὰν ἔποψιν, δὲν εἶναι οὔτε ἡ γνώμη τῶν περὶ οὗ πρόκειται, οὔτε ἡ βία καὶ ὁ περιορισμὸς τῆς ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως οὔτε οἱ διωγμοὶ καὶ αἱ πιέσεις, ἀλλ' ἡ ἐπαναφορὰ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐορτολογίου μέχρις ὅτου τοῦ Θεοῦ εὐδοκούντος συνέλθῃ Οἰκουμένη Σύνδος, ἥτις εἶναι ἡ μόνη ἀρμοδία νὰ ἀποφανθῇ ὁριστικῶς περὶ τούτου καὶ νὰ λύσῃ ἐγκύρως ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων.

Αὕτη εἶναι ἡ ἐνδεδαγμένη λύσις, ἥτις δύναται νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῆς πικροσύνης πληγῆς.

Ἡ Ἱερὰ Σύνδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοεορτολογιτῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ὁ Λαυρεΐας ΠΟΛΥΚΑΡΙΟΣ

(Τὸ ἀνωτέρω ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας «Καθημερινή» τὴν 24-6-48 καὶ «Βραδυνή» τὴν 25-6-48.)

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀ' Πανελληνικοῦ Συνεδρίου τῶν ἀπανταχοῦ τῆς Χώρας Παλαιοεορτολογιτῶν

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

Ἐκτελοῦντες ἐντολὴν τῶν κάτωθι Παρασημάτων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐνταῦθα ἐδρεύουσαν Πανελληνίαν Θρησκευτικὴν καὶ Ἐθνικὴν Ὁρθόδοξον Κοινωνίαν, ποιούμεθα ἔκκλησιν ὡς προστατευθῇ Συνταγματικῶς καὶ καταχωρηθῇ νομοθετικῶς ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία τῆς ἀδεσμεύτου θρησκευτικῆς συνειδήσεως παρεχομένης τῆς ὁμοθύμου Συνδρομῆς παρὰ πάντων τῶν πρὸς τοῦτο δυναμένων.

Τοῦτο ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐλευθερίας χάριν τῆς ὁποίας ἀγωνίζεται ἅπασα ἡ ἀνθρωπότης καὶ χάριν τῆς ὁποίας ζύνεται καὶ σήμερον ἀκόμη τὸ πολύτιμον Ἑλληνικὸν αἷμα τῶν τέκνων μας.

Καθῆκον τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους εἶναι νὰ κατοχυρώσωσι τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Θρησκευέσθαι κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως τῆς μὴ ἐπιδεχομένης δεσμεύσεως καὶ περιορισμοῦς.

Ἐὰν ὑφίσταται ἡ κατανόησις τοῦ διεθνῶς ἀναγνωριζομένου δικαιώματος τούτου καὶ ἀναγνωρίζεται ἡ χάριν τούτου θυσία, τότε ἀσφαλῶς ἡ δέον νὰ προστατευθῇ Συνταγματικῶς καὶ νομικῶς καὶ δι' ἡμᾶς ἡ ἐλευθερία ἢ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ Ἰουλιανὸν ἐορτολόγιον καὶ οὕτω ἐκόντες ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς καὶ ἡμεῖς οἱ μὴ ἀποδεχθέντες τὴν ἀντικανονικὴν καὶ παράνομον καινοτομίαν τῆς, οὕτω δὲ θὰ ἐπανεῖλθῃ ἡ φυγαδευθεῖσα, ὡς μὴ ὥφειλε, εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἔνωσις πάντων τῶν Ὁρθόδοξων Ἑλλήνων, ἥτις ἔνωσις πάντων τῶν πολύτιμα συμφέροντα τῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους πάλτοτε, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τὰς κρίσεις ταύτας στιγμὰς.

Ἐντολὴ τῶν κάτωθι Παρασημάτων
τῆς Π. Θ. Ε. Ο. Κ.

Οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Κεντρικῶν Παρασημάτων Κορωπίου, Λιοπεσίου, Σπάτων, Μενιδίου, Ἀμμουσίου, Χαλανδρίου, Σαλαμίνας, Μαροπούλου, Αἰγίνης, Πόρου, Κορίνθου, Εὐλοκάστρου, Μουσίας, Ζευγολατιοῦ, Σοφικοῦ, Πατρῶν, Χαλαΐδος, Ἀπτοῦ Καρύστου, Θηβῶν, Λεβκτῆρας Θηβῶν, Μπαλκίων Θηβῶν, Λεβαδσίας, Ρεματίας Φαρσάλων, Στυλίδος, Ἐλασσόνας, Δεσφίνης, Λαρίσης, Ραψάνης, Βουρβούρων Κυνουρίας, Ἀραχώβης Λακεδαιμόνος, Βυτίνης, Τριπόλεως, Μεγαλοπόλεως, Βόλου, Λαμίας, Πουγκαλίων Λαμίας, Ριζοβουνίου Πρεβέζης, Σερῶν, Μεσσηρόπης, Δριμαίας Λοκρίδος, Ἀρναίας Χαλκιδικῆς, Μεσημερίου Θεσσαλονίκης, Δράμας, Καβάλλας, Ἐλευθερουπόλεως Παγγαίου, Σέδες Θεσσαλονίκης, Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης, Ἐπανομῆς Θεσσαλονίκης, Τριλόφου Θεσσαλονίκης, Κρούας Βούσης Γιαννιτσῶν, Τριαντάρον Τήνου, Παγώνδας Σάμου, Νέου Καρλοβάσου Σάμου, Ἀρσανιτῶν Σάμου, Χίου, Βερβεράτου Χίου, Καρδαμύλων Χίου, Ἡρακλείου Κρήτης, Χανίων Κρήτης, Βασιλικῶν Ἀνωγαίων Κρήτης, Τυμπακίου Κρήτης, Ἀνω Ζαρού Κρήτης, Μαιδιάς Κρήτης, Δομοκοῦ, Ἁγίας Παρασκευῆς Μοναστηρίου, Ἁγίων Ἀποστόλων Μαλτακινιώτη, Μεταμορφώσεως Κυψέλης, Ἁγίου Δημη-

Ο

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνες δραχ. 7.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 12.000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2,50—Ἐτησίᾳ δολ. 5

Ἐμβάσματα Συνδρουμῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιτε-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Μεγαρίδος
κ. Χριστοφόρον, Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

Διεύθυνσις Τυπογραφείου
Ὁδὸς Θεμιστοκλείους 33—Ἀθήναι.

τρίου Τριῶν Γεφυρῶν, Ἀγίου Ἰωάννου Ρούφ,
Ἀγίων Τριῶν Παρθένων Ρούφ, Ἀγ. Φιλοθέης
Πετραλῶν, Ἀγίας Τριάδος Κουπονίων, Ἀγίων
Θεοδώρων Ν. Σμύρνης, Ταξιαρχῶν Ν. Ἰωνίας,
Ζωοδόχου Πηγῆς Λεύκας, Ἀγίου Φιλίππου Καμη-
νίων, Εὐαγγελιστρίας Καραβᾶ, Ἀγίας Τριάδος Νι-
καίας, Ἀγίου Παύλου Παλ. Κοκκινιάς, Ὑπαπαντῆς
Καλλιπόλεως, Ἀγίου Ἀρτεμίου Κορυδαλοῦ, Τιμίου
Σταυροῦ Ταμπουρίων, Ἀγίου Μηνᾶ Ν. Ἀμφιάλης,
Ἀγίου Γεωργίου Δραπετσῶνος, Κοιμήσεως Θεοτό-
κου Ταμπουρίων, Εὐαγγελιστρίας Κουτσιακρίου,
Μυρτιδιωτίσσης Παλ. Φαλήρου, Ἀγίου Γεωργίου
Εὐμορφωκκλησιᾶς, Ἀγίου Ἀνδρέου Περιστερίου.

Ἡ Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος: Οἱ Ἀντιπρόεδμοι
Β. Κηρύκος Α. Κόντος, Α. Ματζῶρος

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Σ. Ραντόπουλος

Ὁ Ἐφορος: Ὁ Κοσμητὼρ Ὁ Ταμίας
Σ. Γιῶργας Σ. Ἀλοῖμονος Γ. Κόττης

Ὁ Εἰδ. Γραμματεὺς
Α. Κυριακόπουλος

Τὰ μέλη

Α. Λουμίδης, Η. Χρονᾶς, Ν. Μανουσάκης, Α. Λαμ-
πρόπουλος, Η. Κρεμύδας, Ν. Χειλαδάκης, Γ.
Μελανίτης, Γ. Φραγκογιάννης, Π. Φουντής, Π.
Λαμέρας, Γ. Γαλάνης, Η. Κορώνης.

(Τὸ ἀνωτέρω ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδαν
«Καθημερινή» τῆς 17-6-48).

ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Οὐδεμία προπαγάνδα ἢ μήσις ἢ ἄλλα ποταπὰ
ῥατήρια μᾶς προσέτρεψαν νὰ ἀκολουθήσωμεν τὸ
Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον, ὅπερ ἄλλως τε καὶ διόκε-
ται ἀνέκασθεν ὑπὸ τῆς Πολιτείας, ὥστε νὰ προτι-
μοῦσε τις νὰ ὀρθοκεντρεῖται ἐν πάσει εὐρήνῃ καὶ ἀνέ-
σει ἀκολουθῶν τὸ ὑπὸ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας εἰ-
σαχθέν Γρηγοριανὸν τοιοῦτον.

Ἐάν ἐπὶ 25ετίαν περικου ὑποβαλόμεθα εἰς κό-

πους νὰ ἐκκλησιαζώμεθα εἰς ἀπομακρυσμένους
μικροὺς ναοὺς ἐν μέσῳ ἐνίοτε διώξεων καὶ ἀντεγ-
κλήσεων, ἐκτὸς τῶν κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Χρι-
στιανικῆς μας ζωῆς παρουσιαζομένων ποικίλων δυ-
σκολιῶν, τοῦτο πρῶττον ἐπείκοντες εἰς τὴν φωνὴν
τῆς συνειδήσεως.

Πιστεύομεν ὅτι τὸ Ἰουλιανὸν ἑορτολόγιον εἶναι
τὸ σημάδι τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, διότι
εἶναι ὁ κοῖτος τῆς συνενώσεως ὅλων τῶν Ὁρθοδό-
ξων Ἐκκλησιῶν ἐν τῇ κοινῇ πρὸς τὸν Θεὸν λα-
τρεῖαν τῶν καὶ ὅτι καθε μεταβολὴ τούτου συνεπι-
φέρει τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος ταύτης.

Ἡ ἐνότης αὕτη κατοχυρωθεῖσα ἐν τῷ συμβό-
λῳ τῆς πίστεως διὰ τοῦ ἁγίου: «Εἰς μίαν Ἀγίαν
Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν...» διὰ τῆς
εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου ἔπαυσεν
νὰ ὑφίσταται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διότι αἱ ἀκίνηται
ἑορταὶ καὶ νηστεαὶ δὲν ἐκτελοῦνται ταῦτοχρόνως
μὲ τὰς τῶν ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐκτὸς
τοῦ λοιποῦ σάλου, ὅστις ἐπῆλθεν εἰς τὰς ἱεράς ἀκο-
λουθίας ἐνεκεν τῆς μεταβολῆς ταύτης καὶ ὁλοκλή-
ρου διαγραφῆς ἀκόμη τῆς νηστείας τῶν Ἀγίων
Ἀποστόλων.

Ἐάν ἡ καινοτομία αὕτη τοῦ ἑορτολογίου ἦτο
ζήτημα ἀνευ σπουδαιότητος καὶ μὴ κολάσιμον τις ἐ-
χέφρων θὰ ἀνησύχει καὶ δὲν θὰ ἠκολούθει τὴν ἀσή-
μαντον μεταβολὴν ταύτην τοῦ ἑορτολογίου. Ἀλλὰ
βλέπει τις Πανορθοδόξους Συνόδους νὰ καταρῶνται,
νὰ ἀναθεματίζουν τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Γρηγο-
ριανὸν Ἡμερολόγιον διὰ τὴν τέλεσιν τῶν ἑορτῶν,
διότι, ὡς ἀναφέρουν, αἱ Συνοδικαὶ αὗται ἀποφά-
οι καινοτομήσαντες οὗτοι ἀποκαλοῦνται καὶ εἶναι
σχισματικοὶ ἔναντι τῆς μᾶς Ἀγίας Καθολικῆς Ἐκ-
κλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Τῶν λοιπὸν διατὶ δὲν ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τὴν
παράδοσιν αὐτὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἑορτολογίου καὶ
περισσότερον διότι δὲν μᾶς ἀφίνει ἡ φωνὴ τῆς συ-
νειδήσεως.

Ὁ Σαρίπολος ὁ πρεσβύτερος ὁ Συνταγματολό-
γος περὶ συνειδήσεως λέγει... «ἡ ἐλευθερία τῆς συ-
νειδήσεως εἶναι ἡ πολυτιμότερα τῶν ἐλευθεριῶν
καὶ ὅτι ὁ Βωμὸς τῆς Θρησκείας εὐρίσκεται ἐν τῇ
συνειδήσει τοῦ ἀνθρώπου... οὐδεὶς εἴτε ἡγεμόν
εἴτε Νομοθέτης, εἴτε Ἄρχων, εἴτε Ἱερεὺς δύ-
ναται νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἄλλον τὴν λατρείαν τοῦ τὴν
πίσιν του... οὐδεὶς ὡς κυριάρχης, δύναται νὰ ἐπι-
βάλλῃ τὰς Θρησκευτικὰς αὐτοῦ ἀρχὰς δικαιομα-
τικῶς.»

Ὑποβάλλομεν τὴν θερμὴν παράκλησιν πρὸς
πάντας τοὺς ἰθύνοντας Ἐκκλησιαστικοὺς καὶ Πολι-
τικοὺς ὅπως ἐνώσουν καὶ μάλιστα ὑφ' ἃς συνθήκας
διερχόμεθα, τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ θρησκευτικὴ αὕτη
ἐνότης ἴσως ἐλκύσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν
σκληρῶς δοκιμαζομένην χώραν μας.

Ἀπὸ τὸ Ἐκκλησίασμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀ-
γίων Τριῶν Παρθένων (Ρούφ).

(ἔπονται ὑπογραφαί)

(Τὸ ἀνωτέρω ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδαν
«Ἐμπρός» τῆς 23-6-48).

(Αἱ Συνέχειαι τῶν ἁρθρῶν ἐκ τοῦ προηγουμένου
φύλλον δὲν δημοσιεύονται εἰς τὸ παρὸν λόγῳ τῆς ἐξαι-
ρετικῆς ἐπικαίρου δημοσιευομένης ἡλικίας.)